

LA BÍBLIA ENS REVELA LA MANIFESTACIÓ DE DÉU a la humanitat. Una revelació que es val de paraules humanes, és a dir, de les paraules —poderoses però també limitades— que utilitzem els homes. La Bíblia, certament, no és un text dictat per Déu sinó una revelació encarnada en la paraula i en l'imaginari del poble d'Israel i per això es imprescindible aprofundir-hi per a entendre-la. És per això que hem volgut dedicar un número de *Qüestions* a la Bíblia: per aprofundir-hi, per entendre-la, per poder-nos obrir a la progressiva revelació del rostre de Déu en la història humana.

La revelació s'ha realitzat, primer, a través dels llibres profètics, històrics i sapiencials de l'Antic Testament i ha culminat, en la plenitud dels temps, amb Jesucrist el qual, com escriu Agustí Borrell, «no és tan sols el que parla en nom de Déu, ni és tan sols el Déu que parla, sinó que ell mateix és “la Paraula”». Tant en un cas com en l'altre —en el del llibre sagrat i en el de Crist—, l'encarnació ha estat —i és— un do que ens assenyala el camí de la salvació.

Però hi ha una altra raó per a dedicar aquest número a la Bíblia: el seu valor cultural, un valor que implica creients i no creients. Una cultura com la nostra, sense el coneixement de la Bíblia, és incomprendible, i una societat com la nostra, si, com comença a passar, desconeix la Bíblia, és més pobra i esdevé més indefensa també davant dels embats contemporanis. Els articles de Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la cultura, el del professor Rafael Argullol, el comentari al *Nabí* de Carner, de Carles Torner, i l'experiència d'il·lustrador de la Bíblia que ens explica Perico Pastor, ho subratllen inequívocament.

Catalunya, afortunadament, ha estat —i és— una terra de grans biblistes. La tradició de traduccions de la Bíblia de què ens deixen constància Pere Casanellas ho avala. I els comentaris d'Agustí Borrell, de Joan Ferrer, d'Armand Puig i d'Oriol Tuñí són testimonis —magnífics testimonis— de la qualitat dels nostres actuals biblistes.